

ÚGY SZERETTE ISTEN A VILÁGOT, HOGY EGYSZÜLÖTT FIÁT ADTA ÉRTE

P. Barsi Balázs ofm konferencia beszéde

Kedves Testvéreim!

A mai Evangéliumban kétszer is mondja az Úr Jézus, hogy aki benne hisz, az el ne vesszen (örökre el ne kárhozzon), hanem örökké éljen (üdvözüljön). Rendkívüli módon idegenül hangzanak ezek a szavak a mai európai ember fülében. Képzelnék el, ha ezt a kijelentés ma valaki hangosan felolvasná a metróban, vagy a TV-ben. Ósztónösen elfordulnának vagy lekapcsolnák a készüléket. "Hogy örökre el ne vesszen, hogy örökre boldog legyen." - Teljesen idegennek tűnő szavak, eszmék.

A mai ember látszatra nem ismeri a kárhozat tényét. Ehelyett a megsemmisülést választja. Az öngyilkossággal igazából erre vállalkozik. Meg akar semmisülni. Nem is akar örökké élni, csak pár évtizedet itt a földön és azt telerakni élvezetekkel. Mennysország helyett inkább egy fogható, konkrét, rövid, de evilági paradicsomról álmodik. Ne tévesszen meg bennünket ez a látszólagos vallástalanság. Az ember nem tud úgy megromlani, hogy legromlottabb reakcióiban ne vallaná meg azt, hogy az örök életre van rendelve. Figyeljük csak meg, az önmegsemmisítéssel tulajdonképpen a pokoltól menekül. Mert mit is akar? Az öngyilkos lényegében arra vállalkozik, hogy megsemmisítse magát, mert a nem-létet (ő úgy tudja, hogy meg fog semmisülni) jobbnak ítéli, mint a rosszul-létet, azt az életet amiben van. Márpedig ha valamiből valamibe menekülök, akkor azt amiből menekülök rosszabbnak tartom annál, mint amibe menekülök. Tehát egyfajta létezési módot (szeretet nélküli életet) rosszabbnak tart az öngyilkos, mint a nem-létezését. Az önmegsemmisítési kísérlettel az ember kinyilvánítja, hogy van valami végtelenül rosszabb a nem-létezésnél. A szeretet nélküli létezés!

Ezt nevezzük kárhozatnak! Az ember annyira fél attól a létezésből amelyben nincs szeretet, hogy ez a félelem még életösztönét is legyőzi. A pokoltól való riadalom olyan elementáris (és olyan mindennapos esemény egy-egy faluban, városban), hogy a legalapvetőbb ösztönt, az életösztönt győzi le.

A vértanuk halálukban az örök élet után vágyakoztak, és ez az élet utáni vágyakozás legyőzte a földi életösztönt. Az öngyilkosságban a kárhozattól való félelem győz az életösztönön. Az ember biztos a pokol létezésében vagyis a szeretet nélküli létezésben, és ezt a legrosszabbnak tartja. A szeretet nélküli létezés nemcsak képe a pokolnak, hanem maga a pokol kezdete, ezért próbál az ember inkább a "megsemmisülésbe" menekülni.

Milyen megdöbbentő tény, hogy egyre több öngyilkos van és egyre kevesebb szó esik a kárhozatról, vagyis arról, hogy örökre el lehet veszni. A hit által azonban meg lehet menekülni. Az Isten elleni lázadás, itt a XX. századi pusztaságban (ugyanúgy, mint a zsidók pusztai vándorlása idején) azt eredményezte, hogy megnartak bennünket a mérges kígyók. Ezek a mérges kígyók a gonosz szellemek. Léteznek! Belénk martak! Ez a kultúra és ez a civilizáció, amiben élünk, testvéreim, most már kijelentem, halállal van eljegyezve. A halál mindennapi barátja lett. Mert a halál mint egyetemes megoldás jelenkezik a rossz előli menekülésre. Ez a sátáni kelepce. Eddig csak azt gondoltam, hogy sokan úgy fogják föl az emberi életet, mint egy száraz botot, amelyet a két végén már meg szabad gyújtani. A magzatot szabad megölni és az értelmetlenné vált, elaggott életet euthanáziával szabad kioltani. Bizonyos parlamentek megszavazták. Most már egy harmadik problémamegoldás is felvetődött: az öngyilkosság. Az ÖNGYILKOSSÁG bármely pillanatban a kezünk ügyében levő végső megoldás, a pokol előli menekülés. Ma már az értéktelenség került az érték helyére. Aki a magzatot megöli gyilkosnak nevezi, azt be lehet perelni rágalmazásért. Aki az öreg, beteg emberek beadja a "jótékony injekciót", az nem gyilkol! Nem szabad az orvost öngyilkossággal rágalmazni! És aki öngyilkos lesz? Nem szabad róla azt mondani, hogy merényletet követett el az élet ellen, az Isten ellen, hanem ezt a megoldást választotta.

Figyelitek, hogy az értékek helyére nem valami más, mint az értéktelenség lép. Nem akármilyen értéktelenség, hanem maga a halál egyetemes gyógyszerként átsomogolva, árusítva Európa ideológiáinak minden üzletében.

Figyeljétek meg, az életnek az lett a "megoldása" a földön, hogy a magzatokat kosárszámba öljük meg, így életteret nyerünk. Nem a szüzesség, a tisztaság a megoldás. Nem! A gyilkosság! Így jutunk több enivalóhoz! Piszok módon ezzel ríogatják az európai embert. És mi a megoldás arra, ha elér bennünket a szenvedés? Szintén a halál? Mi a megoldás arra, ha beborul az ég fölöttünk? Ha mindenki elhagy bennünket? A pirulák? A pirulák korszakát éljük! Mindenütt meg vagyunk jelölve a halál piruláival!

Testvéreim, gyökeréig mérgezett kultúra ez! El fogja az Isten söpörni és egy új keletkezik. Egy megtisztult! Itt Európában a halál az Isten. Mindennapi esemény az élet kioltása elegáns körülmények között, új névvel ellátva, ragyogó tisztaságban, higiénikusan kivitelezve. Miért van ez így? A kárhozat megtapasztalása miatt. Mert a kárhozat állapota, az élő-halott állapot, a szeretet nélküli állapot. A kárhozatban nem tudom, hogy mi van. De azt tudom, hogy mi nincs. A KÁRHOZATBAN NINCIS SZERETET! És mégis élnek a kárhozottak, mert Isten semmit sem semmisít meg. A mai ember jobban ismeri ezt az állapotot (a családtól kezdve), a kárhozat állapotát, mint a mennyországot. Inkább az örök elhagyatottságról van tapasztalata, mint az örök életről. Mert a szeretet természete az, hogy örök, hogy nem szakad meg. Ha egy szeretet megszakad, soha nem is volt szeretet, hanem csak a szeretet utánzata. Fiaital testvéreim! Higgýtékek el, a Szeretet mindig Szeretet marad! Ha egy szeretet gyűlöletté változik, akkor az kezdetben is tele volt méreggel, tele volt bűnnel és csak ez jött a felszínre. A szeretet természete, hogy örökké való. Egyébként erről van közvetlen tapasztalatunk.

A szeretet nem változhat gyűlöletté! Mi a mennyországot? A szerető Istennel és a szeretni képes üdvözültekkel való örök együttélés. És a kárhozat? A szerető Isten visszautasítása, és képtelenség a szeretetre.

Testvéreim, a földi pokol nem hasonlat! Ne tegyük idézőjelbe! Mint ahogy a földi mennyország sem hasonlat! Mert mit mondott a mi Urunk, Jézus? Az Isten Országa köztetek van! Nem *lesz*, a halálotok után, hanem *van!* Mi az Isten országa? Az Isten uralkodása vagyis Szeretet! És ha én ezt visszautasítom, akkor a pokol nem idézőjelesen, hasonlatként kezdődik meg bennem, hanem valóságosan. Aki hisz bennem, - mondja Krisztus - annak örök élete *van*. Azért küldte el Isten az Ő egyszerűt Fiát, hogy el ne vesszünk. Nemde ezt mondja az Úr: Az ítélet most kezdődik. Hiszen a világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert gonoszak voltak tetteik. A VILÁGOSSÁG A SZERETET! A SÖTÉTSÉG A GYŰLÖLET (A SZERETET HIÁNYA). Így tehát a földön izlelgetjük már a mennyországot, vagy a poklot. És aki csak egy pillanatra is megizlelte a kárhozatot, az úgy megriad, hogy inkább megöli magát, vagyis a megsemmisülésbe menekül előle. Semmivé lenni jobb, mint kárhozottnak lenni.

A paradicsomi állapot, a szeretet állapota volt. Ádám teológiából nem sokat tudott, nagyon keveset az Istenről. Rendkívül primitív és egyszerű lény volt. De szeretett! Isten szerette és Évát is szerette Istenben. És ez a szeretet áttetsző volt. De amikor szakított az Istennel, akkor bár az egymás iránti szeretet még nem szakadt meg, de kezdett megmérgeződni, mert a Szeretet természeténél fogva SZENTSÉG. Mindenfajta szeretet Szentség. Vagyis "Istent közli", Isten van jelen, megkezdődött két-három ember között az Isten uralma, az Országa. Mindenfajta szeretet, ha elég tiszta, akkor jelenvalóvá teszi Istent. A bűneess után azonban a szeretet megmérgeződött. Lassan kiépült egy olyan világ, amely az önzésre alapozódott. Az "önzés civilizálja"! Ezt a világot, testvéreim, amely a bűn után következett, az Isten nem szereti! Ma azt hallottuk az Evangéliumban, hogy: "Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerűlt Fiát adta érte". Én mégis azt mondom, hogy van egy világ, amelyet Isten nem szeret. Szent Jakab apostol levelében olvassuk, hogy: "Aki a világnak akar a barátja lenni, ellensége az Isternek". Szent János meg ezt írja első levelében: "Ne szeressétek a világot és ami benne van. Aki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete. Minden ami a világban van, a test kívánsága, a szemek kívánsága, az élet kevélysége nem az Atyától származik, hanem a világtól. S elműlik a világ és annak bűnös kívánsága. Csak aki megteszi Isten akaratát az él örökké". Van tehát egy világ amelyet nem Isten teremtett, hanem a lázadó teremtmény fabrikált. Egy olyan világ, amelyben nem a tiszta szeretet a törvény, hanem az önzés. Egy megmérgezett világ. A szeretetnek mindenféle utánzatával! A szeretetnek és a gyűlöletnek egyfajta keverékével. Ezt a világot Isten nem szereti!

Ha én nem szeretek - mondjuk - egy szocialista realista szobrot, az a szobor még nyugodtan létezik. Nem árt neki az, hogy én nem szeretem. De, ha Isten valamit nem szeret az nem létezik. Tehát mondhatjuk azt, hogy amit Isten nem szeret azt gyűlöli. Persze Isten képtelen gyűlölni. De, ha nem szeret valamit, ez több, mintha én gyűlölnék és lerombolnék. Ha Isten valamit nem szeret, akkor az semmi! De nem a jó semmi, ami lehetne, hanem a rossz semmi aminek léteznie nem szabad. - Félelmetes nem-lét! Az isteni gyűlölet pusztít, éget, romba dönt, megsemmisít. Isten a bűnt nem szereti de szeret minket. - S amíg élünk, ezért térhetünk meg.

De legjobban úgy tudjuk kifejezni az Isternek a nem-szeretetét valami iránt, hogy végtelen lángoló gyűlölettel gyűlöli. Rombolóan! Nem, mintha Ő gyűlölni képes lenne, hanem amit nem szeret az Isten, az bizonyatosan nincs! Ismétlem, hiába gyűlölők egy csúf szobrot, amiatt a szobor még nem omlik össze. De, ha Isten valamit nem szeret, az nem létezik! Nem létezhet! Persze Isten csak szeretni képes. A teremtményeit mind szereti. Lucifert is szereti, mint teremtményét. De a bűnt, amivel azonosult, azt nem, és ez a kárhozat. Lucifer az isteni szeretet lángjában ég! A mai Evangéliumban hallottuk, hogy magunk ítéljük el saját magunkat. Egyszerűen elmegyünk a világosságtól. Kizárjuk magunkat a valóságból, amely nem más mint Isten szeretete. Ezért a bűnnel azonosult teremtmény magát helyezi az Isten nem-szeretésének (vagyis pusztító gyűlöletének) a

tüzebe. Nem az Isten helyezi oda! Az Isten nem büntet! Magunkat büntetjük amikor olyan világgal azonosulunk, amely nincs!

Úgy kell tehát a világot szeretni, testvéreim, ahogy az Isten szereti. Csak azt szabad szeretni benne, amit Ő szeret, és azt gyűlölni, amit Ő nem szeret.

Hogyan szereti az Isten a világot? Úgy, hogy neki szándékában áll minden bűnt teljes egészében eltávolítani belőle és nekünk is ilyen módon kell szeretnünk. Minden más fajta világ iránti szeretet, egyszerűen nem szeretet, hanem eljegyzettség a romlással, a pusztulással és a kárhozattal. Az igazi világ- és életszeretet azt jelenti, hogy a világot, az embereket szeretem, de meg akarom szabadítani a bűntől (ld. O. Chambers). A látszatok becsapnak. Vannak világszerető, életigenlő, harsány, tavaszias, fiatalosnak tűnő áramlatok, amelyek tulajdonképpen életellenesek. Mert úgy szeretik az életet, hogy mindent szeretnek benne. Ostobák! Örültek! Olyan ez mintha annyira szeretném a testemet, hogy a romboló rákos daganatot is szeretném benne. A világ szerete nem lehet egyfajta vakság, amellyel szeretem a bűnt is, amely pusztítja az emberek világát. Különösen látható ez, testvéreim, emberi kapcsolatokban. A szeretet, amely Isten akaratát nagyvonalúan megszegezi a szeretet nevében, mérgezi a másikat. Igen így van. Az Evangélium nem valami vaskalapos, klerikális, papi háttérből óvja a fiatalokat attól, hogy ne paráználkodjanak a házasság előtt. Megmérgezik a szeretet! Nem szeretet az! Utánzata és senki sem fogja megmagyarázni neki, hogy az csak utánzat. Minél nagyobb dologgal történik a bűn annál nehezebb megmagyarázni, hogy csupán látszatot hoz létre. Ha látomást csiholsz ki magadból, senki sem tudja megmagyarázni, hogy mindez autoszuggesztió (önbecsapás). Minél nevesebb dolgot rontunk meg, annál nehezebben hisszük el hogy illúziót, látszatot hoztunk létre. Két ember szerete csak akkor szeretet, ha az szeretet teljesen Istenben él. Ezért kell a szüzességet gyakorolva készülni a házasságra. Mégpedig mindkét részről és boldogan! Ebben a nagy fertőben, amiben vagyunk egyedül Krisztus Urunk menti meg a fiatalokat, és a fiatalok szerelmét. Fiatalok, nem vesztitek észre, hogy már senki sem törődik veletek? - Még a vallásos és imprimáturt kapott morális könyvek sem! Amelyek semmi másról nem pofáznak, csak technikáról! A szerethezességnek van technikája, a szerelemnek van pszichológiája de a szeretetnek se technikája se pszichológiája nincsen: a szeretetnek teológiája van! - Egyedül Urunk, Jézus törődik veletek és mindenkiel szemben meg akarja menteni a szerelmeket! Mentésüket meg Vele emberi kapcsolataitokat!

Ne a magatok javát keressétek, de ne is másik mulandó javát! Hanem az ÜDVÖSSÉGÉT! Ne mérgezd meg a másikat! - Ne mérgezd meg a szerelmedet!

Istennek a világ iránti szerete olyan ártatlan, olyan tiszta, olyan megalkuvás nélküli, hogy az ember meghatódik tőle. Ő olyan ártatlannak látja a világot, amilyennek elképzelte. Testvérek, amíg olyan nem lesz, addig nem fog jobban működni. Higgyétek el! Ő olyan világot alkotott (Isten nem naiv, mi vagyunk naivak és romlottak), amiben nincs rendőrség és katonaság. Persze most kell! De ki miatt kell? Isten miatt? Ő olyan világot alkotott, amelyben nem kellene nagy pénzeket éjjel Budapestet kivilágítani. Főlölséges lenne és spórolhatnánk! Ártatlannak teremtette a világot! Ha ezt kinevetitek, nevéssétek ki az Isteni, az Ős-Ártatlanságot! Az örökké ragyogó ártatlanságot! De a lelketek mélyén, azért érzitek, hogy az a világ, amit Ő álmodott ott szunnyad a szívetekben. Ti olyan világot szeretnétek, amiben nincsen gyűlölet, nincs méreg. Isten is ilyen világot szeretne. Vele fogjatok össze!

Isten olyan, mint egy jó orvos, aki úgy szereti a betegét, hogy nem kegyelmez a beteg daganatoknak. Ma viszont, akik szeretik egymást szeretik egymás vírusait is és mindenféle lelki és testi betegséggel megmérgezik egymást.

Mi arra kaptunk fölszólítást a mai napon testvéreim, hogy úgy szeressük a világot, ahogyan az Isten szereti. A bűntől megszabadítva! Nem azért küldte el az Isten egyszerűen Fiát a világba, hogy egy kicsit jobban menjenek a dolgaink, hanem, hogy *el ne vesszünk és örök életünk legyen!* Elveszni annyi, mint elkárhozni. Elkárhozni annyi, mint Szeretet nélkül létezni. Az örök élet annyi, mint Szeretben élni, amely sosem szűnik meg.

Nem lehetünk tehát világiasak, testvéreim. Az ördögnek van egy ingyen tanfolyama. Amit általában első képzési fázisban ingyen levezet egy nyár folyamán. A világiaságnak a megszeretése! Először nem a bűnt szereteti meg gyanútlan fiatalokkal. Hiszen ezek a fiatalok jámborak! Nem lehet ajtóstudt rájuk rontani. Ő csak egyszerűen ezt mondja: Éljetek *ebben* a világban! Halálos bűnt ne kövessetek el, de menjetek el addig, amíg el lehet menni mindenben. Ez fából vaskarika! Mert ha ezt elfogadom, már lemondtam az életszentségről. Mit is akarok ezzel? Az önzést! Azt, hogy minden pillanatban a legnagyobb tiszteletet arassam magammak, a legnagyobb gyönyörűséget söpörjem le magammak és a legtöbb hasznot húzzam. Ez a világiaság megmutatkozik minden területen. Félek, testvéreim, leírni a világiasságot, mert akkor kimennétek a templomból és itt hagynátok az Evangéliummal egyedül. A világiasság egyik iskolája a diszkók világa! Higgyétek el! Kérdeztétek meg Vianney Szent Jánost! De kérdeztétek meg Morus Tamást is meg a többieket. Lélekből

vigyék el őket a diszkóba! Nem ártatlan szórakozás az hanem bódítás! - Először világiassá tesz, vagyis abba avat bele, hogy úgy szeresd a világot, hogy ne akard a bünt kiirtani belőle mindenestül!

Nekünk azonban pontosan az a feladatunk, hogy elvessük magunktól a világiasságot, amely életstílus is! Amely állandó megalkuvás a világgal. Elsősorban nekünk papoknak kell ezt az életstílust mélyen kivetni az életünkből. Mikor világias egy pap? Amikor a gazdagság, a hiúság, és a testiség mozgatja. Előtem Vianney János plébános úr áll és De Paul Szent Vince. Foltos a reverenda, nem is egészen e világból való ember, talán mosolyogni is lehet rajta. Néha éhes a gyomor és az éjszakai készülétek miatt bizony el-elbóbiskol talán a gyóntatószékben, mert álmos a szem, de tele van a szív és lélek! Nem sok pap kell, hanem olyan pap, aki nem világias. Akinek az életstílus az elmélkedés, a virrasztás, a Krisztussal való egység, a médiáknak a teljes megvetése. Elég egy-egy információ és annak a kiértékelése a Szentség előtt! Olyan pap kell aki menekül a magányba, vagyis egy Jelenlét elé! És a szerzetesség?! - Prófétai legyen, vagy ne is legyen! Miért vettük be azt a fejünkbe, hogy sok szerzetesnek kell lenni? Nem kell! Ezen az egy ponton nem engedhetjük meg a középszerűséget! Nem! - A szerzetes ne legyen középszerű! Lehet, hogy botladozó ember, de az életstílusa nem lehet világias, hanem istenes! Prófétai legyen! Nem kellene az ugyanolyan átlagnapirend, illetve rendtelenség szerinti tébláboló agglégények és aggszűzek gyülekezete! Szivarral, átvett lábakkal ülnek a TV előtt és ott döglenek éjszakákon át! Kapukulcos nuncsorgók! Mindenféle világi elkötelezettségbe, pártokba, szervezetekbe beneveznek! - A szerzetes sehová ne lépjen be! Abszolút szabad vagyok! A hierarchiától is szabad! Mindentől! Olyan, mint a falu bolondja, jöhetek-mehetek és kimondhatom a hazugság világában az igazságot, a megfeszített Krisztust! A szerzetesek legyenek olyanok, mint a gyermekek, vagy ne is legyenek!

Honnét az a megszállott buzagalom, hogy növeljük a szerzetesek számát? Minek? Majd elvégzik azt a feladatot mások! Nekünk nem feladatot kell elvégezni, hanem ragyogni kell! Jelnek kell lenni! Régen persze kemény törvények látszólag leszedtek minden világiasságot a szerzetesről. A szerzetes nem futkoshatott szerzetesruha nélkül. Napirendjét bevasalták rajta. Csönd volt a kolostorokban. Megmondták melyek lehetnek a használati tárgyai. De testvéreim, a törvény által végrehajtott kényszerű szegénység a bőrtön lakóinak való, nem pedig azoknak a lelki szegényeknek, akiket Krisztus boldogoknak nevezett! És ez nem is vonzó! És ti, akik a világban éltek? Ti sem lehettek világiasak. A házasságot Szentségnek tartásátok! Mindenek fölött, hatalmas Szentségnek! **Meg se nősljetez, férjhez se menjetez, ha ezzel együtt nem sikerül kis egyházat alapítani!** A II. Vatikáni egyetemes Szent Zsinat tanítja, hogy a keresztény család "eccelesiola", "kicsi Egyház". Nem a plébánia az alapsejt, nem a püspökség, hanem a keresztény család! **Fiatal testvéreim, drága testvéreim: Egyházalapítók legyetek!** Ne árnítsd magadat, ne kezdj olyan lánnyal járn, akivel végső reményedet meg nem oszthatod! Csak az ágyadat! Milyen osztózas az, mikor a szíved legmélyebb vágyát nem lehet vele megosztani? Micsoda szerelem, amelyben nem közös minden?! Ahol vannak lezárt területek! Kicsi magánélet! - Ugyan micsoda minőségét veszített élvezethajhászás lesz abból, anélkül, hogy valaha is megsejtenék, hogy mi is az igazi szeretet! - Jézus Krisztus szeretetének uralma legyen közöttetek!

Figyeljétek meg, hogy az ödvösségtörténet nem papi vagy szerzetesi történet, hanem egy család története. Ábrahám és Sáráé! Egy házaspár ki merte mondani, mi az egy élő Istennek szolgálunk és nem félünk elkülönülni a világtól és nem féljük Izsákot, hogy lesz vele, hogy idegen lesz a világban! Legyen is idegen! A só is idegen a levestől, mégis ízt ad neki. A világozság is idegen a sötétségtől, mégis a világozság világozsít meg mindent. Ez nem gettó! Az Úr Jézus nem azt mondja, legyetek gettó, vagyis zárt terület, hanem só és világozság!

"Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte", és úgy szereti Isten a családodat, hogy téged adott neki. - Hát ajándék vagy te, vagy csapás?

Úgy szerette Isten a rendet, hogy engem adott neki. - Ajándék vagyok én, vagy csapás?

Úgy szerette Isten ezt az egyházköztséget, hogy ezeket a papokat adta neki.

Krisztussá kell lennünk, az Atya ajándékává mások számára! Ne féljetez attól; hogy ez keresztthoridozásba kerül. Az Úr már érettünk is és helyettünk is hordozta a Keresztet. Megváltotta Ő a világot! Pici kis száka jut csak a keresztjéből nekünk és ez a száka is olyan édes tud lenni, ha szeretetből viseljük.

Ezzel a gondolattal menj haza: Úgy szerette Isten gyermekeimet, feleségemet, férjemet, ... (sorold el név szerint őket), hogy engem adott nekik. Nem Ő szállt le még egyszer az égből, hanem átalakított téged a Szentlélekkel Krisztussá. Hitet adott, tehetséget adott és főleg megadta a Szentleket, aki benned Isten szeretete a világ iránt és most úgy küld mint az Ő egyszülött Fiát.

Légy Isten szeretetének ajándéka az emberek számára.

Amen.